

MÜCADELE BİRLİĞİ

gazetesi

www.mucadelebirligi24.net
mucadelebirligi@gmail.com
t.me/mucadelebirligi
Mücadele Birliği Gazetesi
MBGazete1990
mucadelebirligi

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

12 Ağustos 2026 S.124

"Çerçeve Yasa" Kurtaramayacak!

Sorun olduğu yerde duruyorsa, mücadele de devam edecek demektir. Bir ulusun özgürlük hakkı için mücadelesi kişilere, partilere, gruplara vb vb. bağlı bir şey değil. Üstelik Kürt halkı, özgürlük hakkı mücadelesine sıfır noktasından başlamak durumunda değil. Kürt halkı, dünyanın en politik, en zengin mücadele deneyimine ve birikimine sahip ezilen halklarından birisidir.

Devamı 2. sayfada...

Çerçeve Yasa

Özel Nerede Duracak?

Ülkemizin Kadın Kahramanları

Arjantin Satılık Değil

Sosyalizmi İnşa Etme

"Çerçeve Yasa" Kurtaramayacak!

Manşet

Komisyonu filan derken, "Çerçeve Yasa" nihayet şu işe yaramaz Meclis'e geldi. Gelir gelmez de bir fırtına, bir gürültü koparıldı ki, gören duyan Türkiye'de siyasi deprem oluyor sanırdı. Görüşülmesi 2-3 gün sürmesi beklenen yasayı, Meclis denen şeyin çok büyük çoğunluğu anında onayladı. Faşist partiler arasındaki bir iki ufak dalaş dışında sorun yaşanmadan oylama bitti. Dinci faşist HÜDAPAR'dan TİP'ine; EMEP'inden Saadet Partisi'ne kadar hemen hemen bütün partiler bulamaç gibi birbirlerine karışarak yasayı onayladılar.

Bu kadar geniş bir yelpazenin yekvücut hareket etmesi rastlantı kabul edilmemeli. Ortada düzenin "beka"sını doğrudan ilgilendiren bir mesele vardı. Bu yasayla düzenin tüm adamları, tüm siyasi parti ve kurumları Kürdistan devriminin tabutuna son çiviye çaktıklarını düşünüyorlardı. Silahların bırakılması -elbette tek taraflı- PKK'nin feshi, zora dayalı devrimden vazgeçiş "resmiyet" kazanıyordu.

Bu "birlik ve beraberlik" bundandı. "Çerçeve Yasa"nın adı da buna uygun seçilmişti: "Milli Dayanışma ve Toplumsal Bütünleşmenin Güçlendirilmesine Dair Kanun". Böylece, TİP'inden EMEP'ine kadar; oradan Hizbullahçı HÜDAPAR'dan MHP'sine kadar hepsi, "milli birlik ve beraberlik ruhu" içinde hareket etmiş oldular.

Elbette "çerçeve"nin içi boş. Bu gerçeği en iyi yasanın hararetli savunucuları biliyor. Bildikleri için bunun bir "kök yasa" olduğunu iki ülkenin halklarına, ama özellikle Kürt halkına anlatmaya çalışıyorlar. Böyle demekle aslında şunu demiş ve kabul etmiş oluyorlar: Tamam, bu yasanın

içi boş ama merak etmeyin arkası gelecek. "Kök yasa" demelerinin tek anlamı bu. Tıpkı kök hücre gibi. Yani vücudun uygun bir organına ektiğin zaman kendiliğinden çoğalacak bir hücre... İnanılır gibi değil ama Kürt halkına yutturmaya çalıştıkları şey işte bu.

Kendi deyimleriyle "Kürt sorunu"; gerçek, bilimsel kavramıyla "Kürdistan sorunu"nun, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı meselesinin çözümü konusunda ileri doğru atılmış bir milimlik bir mesafe yok. Ama silahların bırakılması ve "fesh" kararıyla birlikte, geri doğru atılmış dev bir adım var. Başka bir ifadeyle, yasayı onaylayan düzen partilerinin ve onlarla birlikte kol kola hareket eden sosyal reformist partilerin "sevindirik" oldukları durum bu. Bu yasayla, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı mücadelesinde atılan dev geri adım yasal güvence altına alınmaya çalışılıyor.

Düzenin bütün partilerinin şimdi "çerçeve yasa" ipine sarılmış vaziyette, dinci faşist iktidarın arkasında, cevizli pekmez çubuğu gibi, hizaya dizilmelerinin gerçek nedeni bu.. Adından başka her şeyi eski olan YENİ Parti'den AKP'sine CHP'sinden MHP'sine kadar kimi ararsanız hepsini bu kuyrukta bulabilirsiniz. Tam bir "milli birlik ve beraberlik ruhu" sosyal reformist, uzlaşmacı partiler dahil bütün burjuva kanada hakim. Sosyal şovenizm en saf haliyle karşımızda duruyor.

Oyle ki, "anadili Kürtçe olan birinin Cumhurbaşkanlığı adaylığını desteklemeyeceklerini" açıkça ilan eden TİP Genel Başkanı, Kürdistan devriminin tasfiyesinin ilanı anla-

mına gelen yasayı desteklemek için en önde koşuyordu. TİP'in zindanda unutulmuş "milletvekili" ise hızını alamıyor; dinci faşist iktidarın "yaktığı barış ateşi"nin söndürülmemesi için çağrı yapıyor:

"Yakılmaya çalışılan barış ateşinin, her yönden esen sert siyaset fırtınalarıyla sönmemesi için çevresini kuşatalım"

"Milli birlik ruhu"nu ayakta tutmaya çalışan bütün bu kakafoniye karşı, sorun olduğu yerde duruyor. Faşist devlet ve siyasi yönetim, silah bırakma, PKK'nin kendini fesh etmesi gibi onlarca yıl arayıp bulamadığı adımlara karşılık, içi boş bir çerçeveden ibaret olan yasaya "Kürt" sözcüğünü bile geçirmemiştir. Anadilde eğitim gibi en ufak, en sıradan demokratik hakların adını bile anmaya gerek yok.

Sorun olduğu yerde duruyorsa, mücadele de devam edecek demektir. Bir ulusun özgürlük hakkı için mücadelesi kişilere, partilere, gruplara vb. bağlı bir şey değil. Üstelik Kürt halkı, özgürlük hakkı mücadelesine sıfır noktasından başlamak durumunda değil. Kürt halkı, dünyanın en politik, en zengin mücadele deneyimine ve birikimine sahip ezilen halklarından birisidir. Arkasında en az elli yılın mücadele birikimi, bu birikim üzerinde yükselen bir politik bilinci var. Bunun özgürlük hakkı için verilecek mücadelede muazzam bir avantaj olduğunu söylemeye gerek yok.

Buna, düne kadar ulusal yönü ağır basan ulusal-sınıfsal mücadelesinin bundan böyle, yoksul Kürt halkı ve Kürdistan proletaryası omuzlarında, sınıfsal yönü ağır basan bir ulusal-sınıfsal mücadeleye dönüşeceği avantajını eklemek gerek. Kürt burjuvazisi, kendi sınıfsal çıkarları gereği, hemen hemen bütün katmanlarıyla bu mücadeleden çekilerek faşist devlet ve Türk burjuvazisi ile tam bir işbirliğine yönelmiştir.

Kürdistan işçi sınıfı ve yoksul, ezilen, sömürülen halkı ise, bundan böyle Türkiye işçi sınıfı ve emekçi kitleleriyle mücadele birliği halinde, burjuva düzene, burjuva sınıf egemenliğine karşı daha kararlı, daha militan bir mücadele içine girecektir.

Birleşik devrim yeni bir aşamaya giriyor.

Çerçeve Yasa

Editör

Beklenen oldu ve dağ fare doğurdu. En büyüğünden en küçüğüne, Kürdistan burjuvazisinin büyük umutlarla beklediği adım faşist devlet tarafından atıldı ve ne olduğu, neyin çerçevesi olduğu dahi anlaşılmayan "Çerçeve Yasa" Meclise gönderildi.

Umutla bekleyenler Kürdistan burjuvazisinin her renkten kesimi değildi sadece. Onunla birlikte, belki de ondan çok, Türkiye'nin sosyal reformist partileri de bu adımın atılmasını dört gözle bekliyorlardı. Çünkü umut edilen şey bu yasayla birleşik devrimin Kürdistan cephesinin tabutuna son çivinin çakılacağıdır.

Dinci faşist iktidarın ve faşist devletin "terörsüz Türkiye" dedikleri "süreç" gerçekte "devrimsiz Türkiye"-den başka bir şey değil. PKK'nin silah bırakmasını ve ardından kendini feshetmesini böyle anlıyorlardı. Bu yolda atılan adımlardan büyük bir sevince kapılmaları bundandı. Kendilerince, Birleşik Devrim artık geri dönmeyecek biçimde tasfiye yoluna girmişti.

"Çerçeve Yasa" ya da sonradan konulan tam adıyla, "Milli Dayanışma ve Toplumsal Bütünleşmenin Güçlendirilmesine Dair Kanun", işte bu umut ve beklentinin sonucuydu.

Önce şunun altını çizelim, süslü laflarla iki ülke halklarının önüne sürülen ve henüz bir "teklif" düzeyinde olan bu yasa taslağının, iddia edildiği gibi ne demokratikleşme ile bir alakası, ne de tarihsel bir önemi var.

Yasaya "tarihi bir fırsat, demokratikleşme yolunda atılmış bir adım" vb anlamlar yükleyen KONGRA-GEL Eşbaşkanı da, aslında çerçevenin içinin boş olduğunun farkında olarak birbiriyle çelişen şu sözlerle durumu açıklamaya çalışıyor:

"Eksiklerle birlikte süreçte önemli bir aşama. Yeni bir kapı aralanıyor; Kürt sorununun demokratik alanda çözümüne ilişkin tarihi bir fırsat. Korkusunu yenmiş, Kürtlerin haklarının tanındığı bir yasa gelmesini beklerdik. Bu haliyle devlet korkularını yenememiş;

siyasi partiler ve kamuoyunun hassasiyetleri gözetilerek hazırlanan bir yasa. Ancak bu durumun önümüzdeki süreçte çıkarılacak diğer yasalar ve atılacak adımlarla aşılması gerekiyor."

"Çerçeve Yasa"nın Kürt sorununun, daha doğru bir ifadeyle, "Kürdistan sorununun demokratik alanda çözümüne ilişkin tarihi bir fırsat olduğu" düşüncesi, en hafif tabirle, tam bir hayal ürünüdür. Kürdistan sorunu, kastedilen "demokratik alanda" yani bu düzen zemininde, dinci faşist iktidar bir yana, faşist devletin varlığı koşullarında "demokratik" biçimde çözülemez. Kürdistan sorununun, yani **Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını elde etmesi ancak tam ve gerçek bir demokraside mümkün.**

Faşist devlet, PKK'nin kendini feshetmesine, silah bırakmayı kabul edip bunun somut adımını atmasına rağmen, Kürt ulusunun en basit, en sıradan demokratik haklarından birini dahi kabul etmeye yanaşmadı. Örneğin anadilde eğitim, anadilin resmen tanınması, Kürt ulusunun varlığının kabulü gibi, pek çok burjuva devletin dahi kabul ettiği şeyleri kabul etmiş değil.

Sorun "devletin korkularını" yenip yenmemesi değil. **Sorun, Türkiye'nin Kürdistan'ın ilhakı ve Kürt ulusunun "ezilen ulus" konumunda tutulması temeli üzerinde kurulmuş olmasıdır.** Türk burjuvazisi, bu temelde en ufak bir oynamanın, en ufak bir çatlağın devleti, burjuva sınıf egemenliğini "Beka" sorunuyla karşı karşıya getireceğini düşünmesidir. Bu konuda Türk burjuva sınıfına, faşist devlete "güvenceler" vermeye çalışmak faydasız. O nedenle, devletle uzlaşmak isteyenler istedikleri kadar güvence vermeye çalışsınlar devlet "korkusunu" yenemez.

Ezilen, toprakları ilhak edilmiş bir ulus, bugün olmazsa yarın; yarın olmazsa gelecekte bir gün, ama mutlaka kendi kaderini tayin hakkı için

başkaldırır. Bu, bir kişiye, bir parti ya da örgüte vb. bağlı değildir. Burjuva sınıf, bunu herkesten iyi bilir ve tam da bu nedenle, kişilerin, partilerin, örgütlerin vb. verecekleri söze bel bağlayarak hareket etmez.

Bu genel doğru, Kürt ulusu ve Kürdistan için de geçerli. Üstelik, Kürt halkı, elli yıla varan büyük bir savaş yürütmüş, bu savaşta büyük bedeller ödemiş; bunlarla birlikte savaş deneyimi ve politik birikim edinmiş, yüzyıla varan mücadele tarihi içinde düşmanınını iyi tanımış bir ulustur.

Elbette her şey olduğu gibi devam etmiyor. Kürt/Kürdistan burjuvazisi, kapitalist gelişmenin belirleyici etkisi ile zaman içinde Kürt Ulusunun Kendi Kaderini Tayin Hakkı sorunundan çekilmiş, egemen ulusun burjuvazisi ile işbirliği yolunu seçmiştir. Fakat, Kürt/Kürdistan burjuvazisinin hemen hemen bütün katmanlarının bu mücadeleden çekilmiş olması kendi kaderini tayin hakkı mücadelesinin sona erdiği anlamına gelmiyor. Sadece şu anlama gelir ki, bu mücadelelenin önderliği bir sınıftan bir başka sınıfa geçerek el değiştirmiştir. Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı mücadelesinin bayrağı, uzun süredir fiili olarak Kürdistan proletaryası, emekçileri ve yoksul halkının ellerinde. Zaten **ulusal-sınıfsal karakterdeki mücadelenin sınıfsal yönü şimdi daha çok öne çıkacak.** Bunun sonuçlarını da Kürdistan devrimini tasfiye ettiği hayaline kapılan Türk burjuvazisi düşünsün..

Bu somut olguyu ne "çerçeve yasa" ne de başka yasalar dizisi ortadan kaldıracaktır. Sorunun çözümüne ancak tam ve gerçek bir demokrasiyle yani devrimle kurulmuş gerçek bir halk iktidarıyla başlanabilir. Ancak böyle bir iktidarın sağlayacağı özgürlük koşullarında Kürt ulusu kendi kaderini özgürce tayin edebilir.

Ezilen bir ulusun olduğu yerde mücadele her zaman vardır; olmaya da devam edecek.

Muhatabımız Enerji Bakanlığı

Eskişehir'de Yıldızlar SSS Holding'e bağlı Doruk Madencilik ve Elazığ Eti Gümüş Madencilik'te çalışan işçiler verilen ödeme sözlerinin yerine getirilmemesi üzerine haklarının ödenmesi için Bağımsız Maden İş Sendikası öncülüğünde 10 Ağustos sanahı başkente geldi.

Maden işçilerinin Ankara'ya geleceğini duyurmasının ardından Ankara Valiliği "bölge düzeninin olağan akışının bozulacağı" gerekçesiyle eylem yasağı getirdi.

Enerji Bakanlığı önünde bir basın açıklaması yapmak isteyen işçiler, Milli Kütüphane Metro durağından çıktığında polis ablukasıyla karşılaştı.

Aralarında Bağımsız Maden İş Genel Başkanı Gökay Çakır'ın da bulunduğu 80 işçi gözaltına alındı. Basın emekçilerinin görüntü alması kalkanlar kaldırılarak engellendi ve alandan uzaklaştırıldı.

Alanda kalan sendikanın avukatlarından Lütfi Sabri Batı açıklama yaparak, "Şu anda sendikamızda açıklama yapma kuvvetine sahip herkes gözaltına alındı. Buraya gelişimizin altında yatan sebep, yine Yıldızlar SSS Holding. Biz artık şu gerçekliğin farkındayız: Bu şirket ödemeleri uzatacak, taksitlere bölmeye çalışacak. Bu şirkete inanıp beklersek tekrar tekrar buraya gelmemiz gerekecek. Dolayısıyla bakanlığın nisan ayında etmiş olduğu 'teşviği keseriz. Temmuz ayında da ödemeler sağlanmamış olursa bu konuya devlet el atar' sözlerini şimdi tutmalarını istiyoruz. Bu sözü veren kurumla görüşmeye gelmiştik. Bizi bırakın kurumun yanına sokmayı, direkt gözaltına aldılar. Bu şirketi artık kamulaştırıyor musunuz, el mi koyuyorsunuz, zorla mı sattırıyorsunuz ne yapıyorsanız yapın işçinin parasını devlet ödesin, parasını holdingden alsın" dedi.

Batı sözlerini "Bu iş çözülmezse, Ankara'nın her yerinde sorumlu olan tüm bakanlıklara karşı bu eylemleri sürdüreceğiz. Bu holdinge 3 bin maden ruhsatı veriyorsunuz, bu maden ruhsat-

larını vermeseniz madencileri bu kadar kolay mağdur edemezler. Bu rezilliklere göre göre izin verdiniz. Sorumluluk bütün kamunundur. En çok da Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı'nın" diyerek tamamladı.

İşçiler Ankara'da eylemlerinin ikinci gününde Enerji Bakanlığı önünde yetkililerle bir görüşme yapılması talebiyle beklemeye başladı.

Eylemde konuşan Eti Gümüş maden işçisi yıllardır defalarca sözler verildiğini fakat ödeme yapılmadığını, sürekli oyalandıklarını ve bugüne geldiğini söyledi.

İşçilere sürekli ücretsiz izin dayatıldığını, bazı işçilerin geçici işler bulup çalışmak zorunda kaldığını ve maden işçilerinin hepsinin ailelerinin mağdur edildiğini belirtti.

Doruk Madencilik işçilerine ödeme sözü verildiğini hatırlatan maden işçisi Eti Gümüş işçilerinin ise 2024 ve 2025 yılından bu yana alacakları olduğunu Türkiye'nin dört bir yanındaki maden işçilerinin mağdur edildiğini belirterek Enerji Bakanlığı başta üzere yetkililerin bu sorunu çözmek yönünde harekete geçmemelerine tepki gösterdi.

Bağımsız Maden İş Sendikası Genel Başkanı Gökay Çakır ise yaptığı açıklamada Yıldızlar SSS Holding patronunun bugüne kadar verdiği hiçbir sözü tutmadığını vurguladı.

"Bu ülkede patronlara yasa yok. İşçilere var yasalar. İşçiler yola çıktığında hakkını aradığında ne yazık ki yasa şu diyorlar, durduruyorlar. Şimdi vali ve on beş günlüğüne Ankara'da eylem yasakları koymuş. Vali Bey'e sormak lazım. Bu işçiler on beş aydan beri maaş almıyor. On aydan beri maaş almıyor. Bu işçiler mağdur. Bu işçilerin de sizin gibi aileleri var. Bu işçilerin de sizin gibi çocukları var. Siz bu kararı niçin aldınız? Bu kararı bizi işçilere alacağınıza patronu çağırırsanız da patrona gereken cümleleri söyleseniz de biz de teşekkür etsek sizlere daha kıymetli, daha değerli olmaz mı? Biz bakan beylerin karşısına geçip de gözaltına alınmak ister miyiz?

Bizim de ailemiz var. Bizim de çocuklarımız var. Bizim de evi geçindirdiğimiz insanlar var. Bizler de sizin gibi bir insanız" dedi.

Maden işçilerinin mücadele sürecine değinen Çakır "Bu saatten sonra hiçbir şekilde biz patronla görüşmeyeceğiz. Bizim muhatabımız devlettir. Bu işçiler de devlet işçisidir. Çünkü bu şirketler bu arkadaşlara devlet garantörlüğünde söz vermiştir. Bu işçi arkadaşlarımızın bir an önce bütün haklarını ödedecekler. Bu işçileri tekrar kamuya almak zorundalar. Bağımsız Maden İş Sendikası'nın isteği budur, talebi budur. Bundan vazgeçme yok. Yoktur. Bu eylem bir sene sürecek ama altı ay sürecek ama üç gün sürecek. Biz geriye dönmeyeceğiz. Bu işçi kardeşlerimizden bu hakkımızı kazanmasına kadar da buradayız" dedi.

Enerji Bakanlığı ile görüşmeyi beklerken çevik kuvvet ekipleri tarafından ablukaya alınan işçiler ve sendika yöneticileri valiliğin 15 günlük eylem yasağını gerekçe göstererek 80 kişiyi gözaltına aldı.

Sendika yaptığı açıklamada "Tekrar geliyoruz! Yasak da koysanız, abluka da kursanız, gözaltına da alsanız gasp edilen haklarımızı almadan Ankara'dan çıkmayacağız. Muhatabımız Enerji Bakanlığıdır" diyerek 12 Ağustos Çarşamba günü saat 11.00'de, Milli Kütüphane Metro durağında toplanarak Enerji Bakanlığı önünde olacaklarını duyurdu.

Türkiye Maden İş "İşçilerin Hakları Ödeninceye Kadar Ankara'dayız"

Aylardır ödenmeyen ücret, fazla mesai, tazminat ve sosyal hak ödemeleri için verilen sözlerin ikinci kez tutulmamasının ardından, Ankara'ya gelen Türkiye Maden İş Sendikası üyesi Doruk Madencilik işçileri, 4 Ağustos günü Ulus Atatürk heykeli önünde yaptıkları oturma eylemi ardından TBMM'ye yürümek için harekete geçse de, işçilerin önü polis barikatıyla kesildi. Meclis'e yürümelerine izin verilmeyen işçiler, Ankara Garı'na yürüdü.

"Madencilere Verilen Sözler Tutulsun", "Sesimizi Duyan Yok Mu?", "İşçi Burada Vekiller Nerede?" Dövizleri ile ellerindeki baretleri yere vuran işçiler, aylardır maaş alamadıklarını, içeride uzun yıllar biriken tazminatlarının olduğunu ifade ederek, "Ölmek Var Dönmek Yok", "Ankara'ya Selam Direnişe Devam" sloganlarıyla tepkilerini dile getirdi.

Çok sayıda polisin ve gözaltı aracının işçilerin etrafını kapatmasına tepki gösteren madenci annesi Ayşe Eken, "Oğlum için buradayım. Şuraya bakın kaç polis gelmiş! Ayıp, ayıp. Bunca polisi buraya dikeceğinize holdinge gönderin, işçilerin parasını ödesinler." dedi. Eken, "Oğlumun üç aylık maaşı ödenmedi, içeride 11-12 yıllık tazminatı var. Bu durum yeni değil, yıllardır aynı şeyi yapıyorlar, işçilerin paralarını doğru düzgün ödemiyorlar. Bayramda bile para verilmedi çocuklara. Torunlarım var, evleri kira, çok zor durumdalar" dedi.

Türkiye Maden İş Sendikası Genel Başkanı Nurettin Akçul, eylemde yüze yakın işçi olduğunu, toplam 600 maden işçisinin mağdur edildiğini söyledi.

Sendikanın Orta Anadolu Şube Başkanı Talih Kocabıyık ise "Dokuzuncu günde mücadele ediyoruz. Buradaki arkadaşlar anarşist değil, ülkenin huzurunu bozmak isteyen insanlar da değil.

Dokuz gündür yapmadığımız müzakere kalmadı. Sayın Çalışma Bakanı gözü önünde protokoller imzalandı; haklar verilmedi. Buradaki arkadaşlarımızın tek bir derdi var; insanca yaşam. İzin verilsin buradan Meclis'e, karar mercii-ne yürüyelim." diye konuştu.

Polisle yapılan müzakere ardından yeniden konuşan sendikanın genel başkanı Nurettin Akçul, "Haklarımızı alıncaya kadar mücadeleye devam edeceğiz, Ankara'dan ayrılmayacağız" dedi.

Diğer yandan Türkiye Maden İş Sendikası üyesi Doruk Madencilik işçileri de Ankara'daki eylemlerinin 15 gününde. Türkiye Maden İş Sendikası yaptığı açıklamada 10 Ağustos'ta valiliğin

yürüyüş yasağı ve polisin engellemesi üzerine sendika misafirhanesinde açlık grevinde olduklarını belirtti.

Şube Başkanı Talih Kocabıyık, «Dün bir miktar ödeme yapıldı bunun devamının haftaya Salı günü geleceği beyan edildi. Fakat biz bu ödemelerde mutabık değiliz. Çünkü bu şekilde ödemelerle yaklaşık 5 ay daha burada kalmamız gerekiyor" dedi. Bir işçi de "Bu devlet belediyelere karyum atayabiliyorsa, bu holdinge de atama yapsın" diye konuştu.

Türkiye Maden İş Sendikası, işçilerin hakları ödeninceye kadar Ankara'dan ayrılmayacaklarını vurguladı.

İnşaat İşçileri Eylemde

İBB'ye bağlı Kayışdağı Darülaceze Şantiyesinde, Anafirma Rast Madencilik & BTG Gıda İnşaat bünyesinde çalışan Yapı Yol-İş Sendikası üyesi inşaat işçileri, şantiyedeki kötü koşullar ile ücret, tazminat ve fazla mesailerinin ödenmemesi nedeniyle 6 Ağustos gününden bu yana eylemde.

Eylemlerinin ilk gününde Saraçhane'deki İBB Başkanlığı önüne giden işçiler, ilk olarak 98 gündür işe iade talebiyle grevde olan İBB/ Ağaç AŞ işçilerini ziyaret ederek başladı. Ağaç AŞ işçileri ile ortak basın açıklaması yapan Yapı Yol-İş üyesi işçiler, "Bütün sektörlerden işçilerle birlikte mücadeleyi yükselteceğiz. Ağaç AŞ işçilerinin hakkı mücadelesi, bizim de mücadelemizdir. Mutlaka kazanacağız" dedi.

İBB ile görüşme talep eden işçiler muhatap bulunamaması üzerine, eylemlerini Kayışdağı Darülaceze Müdürlüğü önüne taşıyacaklarını açıkladı.

Ve 7 Ağustos günü Kayışdağı Darülaceze önünde eyleme geçen Yapı Yol-İş, sosyal medya hesaplarından şantiyedeki insanlık dışı koşullarla ilgili, şantiyeden çekilmiş bir video paylaşarak taleplerinin karşılanması istedi.

İşçilerin talepleri:

1- Kayışdağı Darülaceze Şantiyesi sendikamızın gözetiminde Çalışma Bakanlığı, SGK ve İBB ile birlikte denetlenisin

2- Şantiyedeki insanlık dışı koşullar düzeltilsin

3- Hakları için eylemde olan 3 üyemizin talepleri karşılansın.

Eylemlerinin 4. günü olan 9 Ağustos'ta açıklama yapan Yapı Yol-İş, İBB/Fen İşleri Daire Başkanlığı'nın görüşme ve sorunu çözme talebi ile 10 Ağustos Pazartesi gerçekleşecek bu görüşmeye kadar eylemlerine ara verdiklerini duyurdu.

Özel Nerede Duracak?

Umut Çakır

-I-

Özel yürüyor, yürüdükçe kendini insan seli içinde buluyor ve adeta sürükleniyor. Halk yığınınından alıyor gazı; fren ise kendi elinde değil, sermayenin elinde. Onun dur dediği yerde duracak. O yer neresi? Elbette, siyasi hesaplaşmanın tek aracı olarak gördükleri sandık.

Dilimizde tüy bitti, lakin parlamententer ahmaklığın az rastlanır zirvelerine tırmananlara anlatamadık. Bu topraklarda seçimler halkın iradesini yansıtmaz, sonuçlar tekeli sermayenin iradesine göre şekillenir. Algoritmalar, bin bir çeşit hile yöntemi ve YSK kararları yoluyla "devlet aklı" yani tekeli hegemonya, iktidara hangi partinin geleceğini saptar. Konuyu defalarca işledik, sağır sultan bile duydu, 31 Mart akşamı, gençlik meydanlara "Kurtuluş Sandıkta Değil Sokakta" pankartlarıyla çıktı. Yani detayları yeniden ifşa etmeye gerek yok. Anlaması gereken anladı.

Şimdilerde bu hilelere CHP'nin geçmişte nasıl ortak olduğuna dair ifşaatlar işitiyoruz. Ve evet, tereddütsüz söyleyelim, geçmişte Kılıçdaroğlu'nun en kritik anlarda üstlendiği misyonu, Özel devralıyor. Tıpkı selefi gibi, sandığa devredilen hesaplaşma anı gelene dek emekçi milyonların öfkelerini kullanıyor, yönlendiriyor, bunun için en öfkeli belagati kuşanıyor; ama bu öfkenin siyasi hesaplaşmasını sandığa bırakıp, en kritik anda «devlet aklı»na uyuyor. Aynı misyonu devraldığının kanıtını, yaz başı yapılan kısmi yerel seçimlerde gördük. Önce faşist iktidar, üç beş küçük belde için, on bine yakın seçmen kaydırması yaptı ve o küçücük beldeleri bile muhalefete kaptırmamak adına, hilenin en açık biçimlerine başvur-maktan geri durmadı. Peki Özel ne yaptı? Hiç bir şey. Ne bu hileli sonuçlara itiraz etti, ne de yapılan apaçık hileleri teşhir yoluna gitti. Gündeme alınmayan bir sorunun, önlemi de alınmaz. Şimdilik, gaz pedalına basan yığınların önünde sürüklenen Özel, geçmişte Kılıçdaroğlu nerede frene bastıysa, orada duracak.

Duracak, çünkü CHP'nin yerine kurulan YP de bir tekeli-sermaye partisi. Akli başında pek az kişi bu gerçekten kuşku duyar. Ama hala bu gerçeği göremeyen varsa, Özel-i-mamoğlu ikilisinin, New York Times, Financial Times vb finans baronlarının, dünyanın efendilerinin sözcüsü gazetelere yollayıp durdukları mektuplara bakabilirler. Özel, bu

**31 Mart akşamı, gençlik meydanlara
"Kurtuluş Sandıkta Değil Sokakta"
pankartlarıyla çıktı.**

mektuplardan birinde, konumunu ve misyonunu çok açık yazdı. Avrupa ve Atlantik İttifakı için Türkiye'nin ne kadar önemli olduğunu vurgulamakla kalmadı, buradaki istikrarsızlığın (siz bunu ayaklanma-isyan-devrim diye okuyun) ittifakın bölgedeki planlarını nasıl olumsuz etkileyeceğini vurgulama gereği duydu. Tipik bir sermaye partisi tam da böyle davranır: Emekçiler karşısında sureti haktan görünebilmek için devrimci sloganlar atmaktan bile geri durmaz, sermayeye ise en iyi hizmeti kendisinin sunacağına yeminler eder.

Bu basit ve çıplak gerçeğe rağmen, eski kaşar gibi küflenmiş reformistler ve onların ayak izini takip eden oportünist sosyalistler, emekçileri neye inandırmaya çalışıyor? Bu kez işlerin farklı olacağına, CHP'den ayrılıp YP'yi kuran ekibin sırtını arkadaki halka dayayacağına ve onların çıkarlarını gözetmek arzusunda olduklarına, sınıf çıkarlarından daha önemli (demokrasi, adalet, hukuk vb. için) çıkarlar adına, muhalif burjuvalarla emekçilerin "toplumsal muhalefet" çatısı altında toparlanabileceğine ve bu birleşmenin sandıklar yoluyla hükümeti devirmeye yeteceğine... Bu ham hayal kafaya verilecek cevap, aslında oldukça basit. Siz, aynı cümleleri Kılıçdaroğlu için de kullanmadınız mı? Arşivler ortada, kullandınız, hem de daha fazlasını "Bir oy Kılıçdaroğlu'na, bir oy bize" diyerek, sokak sokak gezdiğinizizi kimse unutmadı. Şair haklıymış: Bu ülkede her şey ola-

bilirsin, sadece rezil olamazsın.

Denecek ki, Özel'in ardına takılan kalabalıkları görmezden mi geleceğiz? Önce, bir gerçeği ayakları üstüne oturtalım, üstelik bizzat Özel'in sözleriyle. Cumhuriyet'e verdiği 11 Temmuz tarihli röportajda şöyle demiş: "Sokakta gördüğüm coşkun akan bir sel var. Bunun önünde ben dursam beni de götürür. Sihirli değnek değmiş, Özgür Özel halk kahramanı çıkmış değil. Yapılanlar halkın öyle canını yakıyor ki, kim öndeyse ona destek vermek istiyor. Bu halk bir şey istiyor; önünde kimse duramaz."

Her bir cümleinin üzerinde ayrı ayrı dursak yeridir. Ne diyor Özel? Bir kere bu seli kendisinin yaratmadığını, önünde sürüklediğini, açıkça kabul ediyor. "Ben dursam, beni de götürür." Bu söz, 31 Mart'tan bu yana işaret ettiğimiz bir halk hareketinin varlığına şahitlik ediyor. Peki bu insanlar, kimsenin önünde duramayacağı neyi istiyor? Bunu, yüz küsur toplantıda milyonlar halinde Özel'in yüzüne haykırdılar: Hükümet İstifa! Ortada seçim yok, sandık yok. Öyleyse halk, sokaklara çıktığında hükümetin istifası ile sonuçlanacak bir hareket istiyor. Ve bu, her gerçek halk devriminin kapıdan girerken haykırdığı slogandır. Her devrim, diyor Marx, varolan hükümete karşı hareketle başlar. Bir televizyon röportajında Özel, hükümetin istifasını isteyen bu halk selinin bağrında yoğunlaşan öfkeyi, kini, aciliyetin yakıcılığını anlatmak için, kollarından

yakalayan herkesin sanki parçalayacakmış gibi sıkıldığını ifade ediyordu.

Emekçiler çoğu zaman istek, özlem ve hedeflerini apaçık sloganlarla, görevleri aydınlık bir kafayla kavramış şekilde dile getirmezler. Onlar bunu eylemleriyle, tutum ve duygularıyla ifade ederler. Özel'i önüne katıp sürükleyen sel 31 Mart ayaklanmasıyla start aldı, bir süre sonra geri çekilen ayaklanma, aynı isyancı ruh halini, rutine binen eylemlerde devam ettirdi. Aradan geçen sürede, isyancı ruh halini yaratan aciliyetin yakaladığı öfke ve kinin birikimini Özel, bizzat kendi bedeninde tecrübe ediyordu.

Yine Özel diyordu ki, bu halk "kim öndeyse ona destek vermek istiyor." Reformizmin ve sürüklenen oportünizmin bir türlü anlayamadıkları bir durum bu. Her yazılarında, kendilerini emekçilerin öncüsü ilan etmekten geri durmayan bu çevreler, bir türlü akıl erdiremiyorlar; madem halk bu istek içinde, neden kendilerine değil de Özel'e destek veriyor? Çünkü Özel onlara bir iktidar vadediyor. Ortalama sol ise, hepi topu "Bir nefes alacak ortam" peşinde. Politik olarak, aradaki uçurum öyle açık ki, her mitinge tam gaz katılan reformistleri birer hiç haline getirmeye yetiyor. Gelinek noktada, sokaklarda acilen hükümetin istifasını haykıran, yani onu sandık değil zor yoluyla devirme arzusu taşıyan milyonların karşısına, iktidar hedefiyle çıkmayan, fethedilecek iktidarın niteliği üzerine ajitasyona girmeyen bir öncü olsa olsa bir artçıdır ve Özel'in peşine takılma kaderinden kurtulamaz.

-II-

Özel, hükümet olma hedefine varmak istiyorsa, önünde iki yol bulunduğunu biliyor. İlki, onu sürükleyen selin önünde yürüyerek, dinci faşist hükümetin istifasını sağlayacak bir sokak basıncı oluşturmak. Ama bir kez, dinci faşist bir hükümeti sokak yoluyla deviren bir halkın, hele böylesi bir öfke birikimiyle, sadece hükümet değişimi ile işin peşini bırakmayacağını, az çok tarih bilen herkes bilir. İkinci yol, emperyalistleri ve işbirlikçi tekelleri, çıkarlarını en güvenceli biçimde kendisinin koruyacağına ikna ederek, sandık yoluyla hükümet değişiminin yolunu açmak. Eğer seçimleri kazanmak için tek başına halkın desteği yeterli olsaydı, Özel, sermayenin efendilerini kendi lehine çevirebilmek için bu kadar çaba sarf etmezdi.

Sadece burada değil, tekeli kapitalizmin hüküm sürdüğü her yerde, hatta en demokratik görünenlerde bile, tekeller iktidarı halkın oylarıyla belirlemesinin önüne, kimi açık, kimi gizli binlerce engel koyar. Emekçilerin yalnızca oy kullanarak, trilyonluk servete hükmeden sermayenin iktidarı-

nı tehlikeye atmasına, bu tekellerin göz yumacağını sanmak kadar büyük bir ham kafalılık olamaz. Hem de bu devirde. Ama bazen olmuyor değil, bir halk önderi çıkar ve tekeli partileri sandıkta alt eder. Bunu, özellikle Latin Amerika'da son yıllarda sıkça görürüz. Ancak, daha yakından baktığımızda, bu seçim başarılarının, genelde, tekeli egemenliğe ölümcül korkular yaşıtan ciddi ayaklanmalar sonrası yaşandığı apaçık görünür. Sermaye, bütün iktidarını ve servetini kaybetmemek adına bir süreliğine hükümet koltuklarını halkçı bir partiye terk etmekten çekinmez. Bizde ise, bırakın halkçı bir partiyi, hükümet koltuklarını burjuva muhalefete bile terk etmeyi kendi sonu olarak gören dinci faşist bir iktidar var. Bu yüzden, tekeli sermayeye ölümcül korku veren bir dizi ayaklanmaya rağmen, iktidarı bırakmak istemeyen dinci faşizm, kaderini sandıklara bırakmamakta herkesten daha kararlıdır.

Bu topraklarda dinci faşist iktidarın sandıkta bir kazaya uğramamak için aldığı önlemler öylesine açık-seçiktir ki, bunu ancak parlamenter ahmaklığın pençesine düşenler göremez. Bazı bilgisayar mühendisi, uzmanların geçmiş seçimlerde bir algoritmanın devrede olduğuna dair kanıtlar sunan raporları yayınlanmıştı. Seçmen listelerini bizzat İçişleri Bakanlığı hazırlar ve adrese göre değil, geliş güzel sandıklara dağıtır. Bir mahalle muhtarı, kendine gönderilen seçmen listesindekilerin çoğunu tanıyamaz. Bu sayede milyonlarca oyu şuradan buraya kaydırmak, parti militanlarını sandık sandık gezdirmek mümkün hale gelir. Bu da yetmez, sandık kurulu başkanları, oy kullananlar adına topluca oy kullanır. Bu da yetmez, görevli yüzbinlerce kolluk gücüne, istedikleri sandıkta istedikleri kadar oy kullanabilecekleri "görevli kartları" dağıtılır. Bu da yetmez, algoritmalar marifetiyle önceden ayarlı sonuçlar için gerekeni bilgisayar yapar. Sadece parlamenter bir budala, bütün bunların, gönüllüler ordusu ve ıslak imzalı tutanaklarla önlenebileceğini düşünür. Şu çıplak gerçek bile akıllarını başlarına getiremez: Son seçimde CHP ve Dem Parti, bu tutanakları kanıt göstererek neredeyse on bin sandık sonucuna itiraz etti. YSK'dan çıkan sonuç buraya, çivi misali, üstüne haykırarak atalım: Sİ-FİR! Tek bir itiraz bile kabul görmedi.

Özel, CHP yöneticisi olarak geçirdiği yıllarda, bütün bunları gördü, sessiz kaldı ve hala sessiz kalıyor. Pekala biliyor ki, emperyalizmi ve tekelleri ikna edemezse, sandıklar yoluyla hükümete gelebilmesi imkansız. Sanıldığının aksine, seçimler üzerinde dinci faşizmin gücü, kadiri mutlak değil. Algoritmanın anahtarı ABD'li tekelin elinde. Üstelik, eğer hüküme-

tin değişmesi gerektiğine karar verirse tekeli sermaye, basını kullanarak, dinci faşizmin seçim hilelerini işlevsiz hale getirebilir. Bu durumda dinci faşizm, gelecekte ciddi bir ayaklanma karşısında tekellerin ve emperyalizmin desteğini kaybetmeyi göze almadan, o hileleri devreye sokamaz.

İşte tam bu noktada, Özel'in «*Bu insanlar bir şey istiyor, bunun önünde kimse duramaz*» sözü, yeni bir anlam kazanıyor. Bu açıklık samimiyetten ileri gelmiyor, tehlikenin sermaye için açık ve yakın olmasından ileri geliyor. Özel, sermayeyi şuna ikna etmeye çalışıyor: Ya sandık yoluyla hükümet değişiminin yolunu açın, ya da artık bilin ki halk o numarayı bir daha yemeyecek ve önünde durulamayacak.

-III-

YP'nin kurulması, hatta bu kuruluşa eskiden devrimci olarak tanındığımız pek çok sendikacının da destek vermesi, bugüne kadar leninistlerin izlediği taktik yolu değiştirir mi? Hayır, değiştirmez.

Bugüne dek CHP (şimdi YP)'nin tekeli sermaye çıkarlarını güvence altına almaktan ve isyancı ruh haliyle kaynaşan halkı bu yönde manipüle etmekten başka bir amacı olmadığını çokça dile getirdik. Öte yandan, CHP-YP'nin arzusuna hilafen, dinci faşist iktidardan bir an önce kurtulmak hedefiyle kendi hareketini örgütleyen emekçileri, CHP'nin açtığı kanalı kullanarak sürdürdükleri kavganın her gelişim aşamasına, kanalı zorlayan ve onu aşmaya yönelik eğilimlerini sürekli gündemde tuttuk.

Dinci faşist iktidarla tekeli burjuva muhalefet CHP-YP'nin giriştiği kavgada, emekçiler çıkarına bir sonuç alınacağını vaaz edenler, halkları yanıltıyorlar. YP'nin alelacele ilan edilmiş programına bakmak yeter. AKP'li 2000'li yıllara dönüşten öte bir vaat yok. Ve o da ancak "birazcık nefes alacak ortam" sağlar, o kadar. Fakat emekçiler biraz nefes alanı değil, Özel'in de dediği "bir şeyi"; yani iktidarı istiyorlar. Devrimci proleterlerin görevi, bu istemi görmezden gelmek değil, ama o hareketin içinde az da olsa Özel'in emekçileri özledikleri bu iktidara kavuşturacağına dair bir beklenti varsa, elden geldiğince bu beklentiye kırmaktır. Ve bunun yolu Özel'i hiç olmadığı (olmadığını kendisinin de bildiği) bir şahsiyete, halk önderi olduğuna dair yeminler etmekte değil, onun, eğer olacaksa, sandığa taşınmış bir siyasi hesaplaşmada, selefi Kılıçdaroğlu'ndan farklı davranmayacağını göstermekten geçer. Özel, bu koşullarda, olsa olsa, bir Papaz Gapon rolü oynayabilir. Efendisine yalvarmaya giderken, emekçileri de yanına alan ama emekçileri ezip geçen o papaz, bir devrimin fitilini yakmıştı..

Ülkemizin Kadın Kahramanları Vardır

Tiyatro ve roman yazarı ve senarist dostumuz değerli Bilgesu Erenus, 5 Ağustos günü 83 yaşında yaşamını yitirdi.

Bilgesu Erenus için 8 Ağustos Cumartesi günü Harbiye Muhsin Ertuğrul Sahnesi'nde sabah 10.30'da bir tören düzenlenerek son yolculuğuna uğurlandı.

1943 yılı bir Ağustos sıcaklığında doğan Bilgesu Erenus, 83 yıllık yaşamına çok sayıda oyun, roman, senaryo sığdırdı. Onu hep elinde gitarı ile etkinliklerde, işçi eylemlerinde yanı başımızda gördük. 19 Aralık'tan Cumartesi Annelerine, işçi grevlerine, öğrenci eylemlerine, panellere söyleşilere, salon etkinliklerine... Her yerde aramızda idi o.

Bilgesu için ilk uğurlama töreni Harbiye Muhsin Ertuğrul Sahnesi'nde düzenlendi. Törene ailesi, yakınları, sanatçılar, tiyatro emekçileri ve çok sayıda seveni katıldı. Önce yaşamı ve çalışmalarını anlatan kısa bir video izlendi.

İstanbul Şehir Tiyatroları Genel Sanat Yönetmeni Ayşegül İşsever, kısa bir açılış konuşması yaptı ve saygı duruşuna davet etti.

Yine Şehir Tiyatroları ailesi olarak düzenleniyordu tören. Bilgesu'nun hayat hikayesi özetlendi, eserleri, oyunları, kitapları, uluslararası oyunlar ve kitapları anlatıldı, hatta bir dönem Bayrampaşa Cezaevi'nde yattığına da değinildi. Son oyunu Yaftalı Tabut'a değinildi uzun uzun.

Ve veda konuşmasını oğlu Ali Erenus yaptı. Annesinin son oyununu izleme ve alkışlama şansı bulduğunu anlatarak, daima ezilenlerin, zorda olanların, mağdurların yanında olduğunu, öncü olduğunu, yol açtığını, yol gösterdiğini söyledi. Eylemlerine destek verdiği işçiler, öğrenciler, ve

Cumartesi Anneleri'nin onu hiç yalnız bırakmadığını anlattı. Salonda da onlar Bilgesu'yu yolcu etmek için yerlerini almıştı. Ali Erenus annesine, Gracias Ala Vida ile veda etti.

Dramaturg Gökhan Akdemir söz alarak *"Bunun matem töreni gibi olmasını istemiyorduk, ama öyle oldu."* dedi. Yaftalı Tabut'a değindi, *"Son oyunu olduğunu bilmiyorduk, pandemi döneminde çalıştık"* diye anlattı. Dramaturg Hilmi Zafer Şahin'in ardından yine tiyatrocı Uğurtan Atakan konuştu, *"Öylesine öke, öylesine değerli bir usta"* dedi. Bağımsız tiyatroculardan Mehmet Esatoğlu söz alarak, *"Ülkemizin kadın kahramanları vardır"* dedi ve Bilgesu'yu anlattı. Evinin Taksim'de olduğunu ve Taksim eylemlerinin bir parçası olduğunu söyledi. Cezaevlerinde devrimci tutsaklara, Ölüm Orucu eylemlerine destek vermesine değindi ve *"Şimdi, nasıl yaşamalı sorusuna vereceğimiz bir cevap var: Bilgesu Erenus."* dedi.

Oyun yazarları, yönetmenleri söz aldı, Bilgesu'nun yönettiği oyunlarını, yaşadıklarını anlattı. Bir dönem avu-

katlığını da yapmış olan hukukçu Seval Ballıkaya söz alarak *"büyük bir devrimci kadındı ve şiir okumanın, şiir dinlemenin çok güzel bir şey olduğunu ondan öğrendim."* dedi.

Ayışığı Sanat Merkezi'nden Fatma Yıldırım gelerek Sanat Merkezi'nin etkinliklerine katılmasından, yaşadıklarından bahsetti. Önsöz Dergisi için yazdığı satırlardan alıntı okudu.

Eylemlerine gittiği işçilerden Yılmaz Ekşi de kürsüye gelerek Bilgesu ile tanışıklıklarının 12 Eylül sürecine dayandığını, o süreçte Antep'te yapılacak bir toplantı öncesi birlikte gözetine alındıklarını ve karşılaştıkları işkenceleri anlattı.

Tören boyunca sahnede duran Bilgesu Erenus'un tabutunun başında sırayla nöbet tutuldu. Ve törenin sonunda herkes sırayla O'nunla vedalaşarak, omuzları üzerinde dışarı çıkardılar.

Bilgesu Erenus, Nakkaştepe mezarlığında sevenleri tarafından son yolculuğuna uğurlandı. Unutmayacağız!

Gülistan Doku'yu İstiyoruz!

Kadınlar, Gülistan Doku Adalet Komisyonları ve Rojin Kabaiş için Adalet Komisyonları'nın çağrısıyla 8 Ağustos günü Kadıköy Süreyya Operası'nın önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Emekçi Kadınlar(EKA)'ın da aralarında bulunduğu kadın örgütlerinin katıldığı eylemde "Kadın Cinayetleri Politikası", "Gülistan Li Ku Ye?", "Korucular Gömdü, Bilişim Uzmanı Telefon Kayıtlarını Sildi, Doktor Hastane Kayıtlarını Sildi, Dalgıçlar Hedef Şaşırttı" dövizleri taşındı.

Basın açıklamasını okuyan Şeymanur Çoban, altı yılı aşkın süredir "Gülistan Doku nerede?" diye sormaktan vazgeçemediklerini ifade ederek, "Gülistan'ın kaybedildiği ilk günden itibaren dosyası, 'intihar etti' denilerek kapatılmak istendi. Arama çalışmaları bilinçli biçimde baraja yönlendirildi. Kamuoyunda intihar algısı yaratmak amacıyla Gülistan'ın 'psikolojik baskı altında olduğuna' dair bir not bulunduğu öne sürüldü. Böylece soruşturmanın gerçek yönü karartılmaya, deliller gizlenmeye çalışıldı" diyerek yaşanan süreci hatırlattı.

Gülistan Doku için Adalet Komisyonları olarak etkin bir soruşturma yürütülmesi için mücadele ettiklerini söyleyen Çoban "Mücadelemizle Gülistan'ın intihar etmediğini kanıtladık, ancak buna rağmen 2025 yılına kadar Gülistan'ın akıbetinin ortaya çıkarılması için tek bir somut adım dahi atılmadı. Bugün ise birer birer ortaya çıkan gerçekler, yıllardır söylediğimiz gerçeği doğruluyor: Gülistan intihar etmedi, katledildi ve ölümünün üzeri kapatılmaya çalışıldı." dedi.

Şüpheli kadın ölümlerinin neredeyse tamamında aynı politikayla karşı karşıya okunduğunu, kadınların ölümlerinin 'intihar' denilerek kapa-

tilmek ve erkek şiddetinin görünmez kılınmak istendiğini söyleyen Çoban, "Tıpkı Gülistan dosyasında olduğu gibi Rojin Kabaiş için de 'intihar etti' denildi ve 'telefonundan intiharla ilgili aramalar yaptığı' iddia edildi. İnanmadık ve mücadelemizle Rojin'in telefonunun hiç açılmadığını; adli tıp raporunun yayınlanmasındaki ısrarımızla Rojin'in üzerinde 2 farklı erkeğe ait DNA'nın bulunduğunu ortaya çıkardık" dedi.

Şule'den Gülistan'a, Rojwelat'tan Rojin Kabaiş'e kadar kadınların erkek şiddetiyle katledildiğini ve gerçeklerin sistematik biçimde örtbas edilmek istendiğini belirten Çoban, şu soruları yöneltti:

* Eğer bugün bu soruşturmalar yapılabilirse, neden altı yıl önce yapılmadı?

* Gülistan kaybolduğu gün dönemin valisine tanınan yetkilerle delillerin karartılmasına neden göz yumuldu?

* Ailenin ve kadınların 'Gülistan nerede?' sorusu neden yıllarca duyulmadı?

* Altı yıl boyunca adaletin önündeki engel kimdi?

* Gülistan'ın bulunmasını kim ya da kimler geciktirdi?

* Gerçeklerin açığa çıkmasını kim istemedi?

* Dosyanın önemli isimlerinden Umut Altaş hakkında kırmızı bülten çıkarıldığı belirtiliyor. Ancak Umut Altaş neden hala Türkiye'ye getirilmiyor? İadesi neden geciktiriliyor?

* Hakkında cinsel şiddet faili olduğuna ilişkin beyanlar bulunan, Gülistan Doku'nun kaybedildiği dönemde Munzur Üniversitesi Bilgi İşlem Daire Başkanı olarak görev yapan ve bugün milletvekili danışmanı olan Cem Tekinoğlu'na ilişkin delil karartma iddiaları neden soruşturulmuyor?

* Bu soruyu soran gazetecileri teh-

dit eden bir erkek hakkında işlem yapılmazken, aynı soruyu soran kadınlar neden ifadeye çağrılıyor?

Gülistan Doku dosyasında yaşanan gelişmelerin kadınların yıllardır sürdürdüğü adalet mücadelesinin bir kazanımı olduğunu da vurgulayan Çoban, "Gülistan'ın akıbeti ortaya çıkarılana, bütün sorumlular yargı önünde hesap verene kadar da mücadelemiz sürecektir. Artık hiçbir kadının şüpheli ölümünün üzerinin 'intihar' denilerek kapatılmasına tahammülümüz yok. Gülistan'ı bulacak, şüpheli kadın ölümlerini aydınlatacağız! Altı yıldır olduğu gibi bugün de haykırıyoruz: Gülistan Doku nerede?" dedi.

Çoban, Adalet Bakanı Akın Gürk'le'nin 'Ucu nereye dokunursa dokunsun' sözünü hatırlatarak, ona da şu soruları sordu:

* Ucu Süleyman Soylu'ya dokunmasına rağmen neden Süleyman Soylu ifade vermeye dahi çağrılmıyor?

* Faili meçhul suçları araştırmak üzere kurulan birimler, katledilen ve ölümü şüpheli bırakılan bütün kadınların dosyalarını da aydınlatacak mı; yoksa yalnızca kamuoyu baskısı oluşan dosyalarda mı harekete geçilecek?

* Gülistan'ın yakın arkadaşı Rojwelat Kızmaş'ın ölümü araştırılacak mı?

* Gülistan'ı arama çalışmaları sürerken barajda cansız bedeni bulunan Esmâ Kılıçarslan'ın ölümünün faileri yargılanacak mı?

Basın açıklaması "Katledilen kadınlar İsyanımızdır", "Gülistan Doku İsyanımızdır", "Katillerden Hesabı Kadınlar Soracak", "İntihar Değil, Bu Bir Cinayet" ve "Gülistan'dan Rojin'e İsyan Dayız" sloganlarıyla sona erdi.

Mekke Ortak Savunma Anlaşması

Taylan Işık

5-6 Ağustos tarihlerinde önceden açıklanmayan, bir anlamda gizli biçimde, RTE'nin Suudi Arabistan'a ziyareti gerçekleşti. Tuhaftı, çünkü sanki birilerinden bir şeyler gizliyor, bir şeyler kaçırıyor izlenimi bırakmıştı bu gezi.

Çok geçmeden nedeni anlaşıldı. Aynı günlerde Suudi Arabistan'a Pakistan Başbakanı Şahbaz Şerif de uçmuştu. Bölgenin üç gerici devleti arasında bir şeyler pişiriliyordu. Sonradan adını "Mekke Ortak Savunma Anlaşması" diye duyurdukları "Mekke Anlaşması" böyle doğdu. Anlaşmayı duyurur duyurmaz yanına hemen şu notu ilâştirdiler: Anlaşmamız herhangi bir ülkeye karşı değildir, hiçbir ülkeyi hedef almıyor.

Mekke Anlaşması'nın açıklanan en önemli maddesi şudur: "Üç devletten herhangi birine karşı gerçekleştirilebilecek silahlı saldırının hepsine karşı yapılmış sayılacağı".. hükme bağlanmış. Başka önemli bir maddesi de yok ve zaten bu üç gerici devlet bunun için yan yana getirilmişti.

Bu madde, NATO'nun ünlü 5. Maddesi'nin tekrarı ve taklididir. Pratik bir değerinin olmadığını hemen söyleyelim. Ama sembolik bir anlamı var.

Nedir bu sembolik anlam? Her şeyden önce bu üç gerici devletin bir araya getirildiklerinin altını çizmek gerek. Onları bir araya getiren, NATO-ABD ikilisidir. Daha doğrusu, ABD'nin kendisidir. Batı Asya'da, böyle "minyatür" bir NATO kurma kararı, NATO'nun Ankara toplantısında kara bağlanmıştı.

ABD, sadece Batı Asya'da değil, başka bölgelerde de böyle bir kaç gerici, işbirlikçi devleti bir araya getirerek "minyatür" NATO'cular kurmaya çalışıyor. Avrupa'da ve başka yerlerde benzer ittifakları kurma çabaları sürüyor.

Ekonomik ve askeri hegemonyası günden güne çöken ABD artık hiçbir yerde "zafer" kazanamıyor.

ABD, sadece Batı Asya'da değil, başka bölgelerde de böyle bir kaç gerici, işbirlikçi devleti bir araya getirerek "minyatür" NATO'cular kurmaya çalışıyor. Örneğin Uzak Doğu Asya'da Çin'e karşı Japonya-Avustralya-Yeni Zelanda-G.Kore'den oluşan bir ittifak kurma çabaları sürüyor. Avrupa'da ve başka yerlerde benzer ittifakları kurma çabaları sürüyor.

Bu, İran'a karşı siyonist İsrail'le birlikte başlattığı savaşı kaybeden, Ukrayna'da istediğini elde edemeyeceğini anlayan, dünyadaki hegemonyası çökmeye başlayan ABD'nin, dolaşısıyla NATO'nun yeni yönelimidir.

ABD emperyalizmi, Ortadoğu'dan askeri olarak, çekiliyor. Suriye'den çekildi, Irak'tan önemli ölçüde çekildi ve çekilmeye devam ediyor; Körfez'deki gerici Arap devletlerindeki varlığı İran savaşı sonucu büyük ölçüde azaldı ve azalmaya devam ediyor.

ABD emperyalizmi ve yanındaki küçük fino rolündeki siyonist İsrail, İran'a karşı yenildiler; bu artık tartışma götürmeyecek somutlukta bir gerçek. Yenilgi Beyaz Saray koridorlarında artık açıkça telaffuz ediliyor. Siyonist İsrail ise, kuyruğunu kıstırmış, çöküşünü önleme derdiyle uğraşıyor.

Ancak ABD, Körfez bölgesini, İran-Irak-Suriye üçlüsünü olduğu gibi bırakamaz. Bunun için vekillerini harekete geçirdi. Türkiye-Pakistan-Suudi Arabistan üçlüsü arasındaki anlaşma, bu ihtiyacın ürünü olarak doğdu.

İlk dikkat edilmesi gereken nokta, bu üç ülkenin coğrafyasının İran'ı ortaya alan bir üçgen oluşturduğudur. Yani aslında bu anlaşmayla İran, doğusunda nükleer bir güç ve kalabalık bir nüfusa sahip Pakistan; Güneybatısında askeri olarak değil ama, mali olarak önemli bir güç olan Suudi Arabistan; Kuzeybatısında ise Türkiye tarafından kuşatılmış durumda. Bu üç halkaya Irak'ı da ekleyebilirlerse kuzey yönü hariç, İran tam bir kuşatma altına alınmış olacak.

Bu bakımdan, ABD'nin planları açısından Irak kritik bir önem kazanmaya başladı. ABD, "Irak İran'a terkedilemez" parolasıyla hareket etmeye başlamıştı. Kendisi, askeri güçlerini Irak'tan çeker, üslerini boşaltırken vekil güçlerinin oraya doldurması, ABD'ye direnen güçlerin tasfiyesi gerekiyordu.

Suudi Arabistan, Yemen'in Ensarullah Hareketi karşısında rezil bir askeri varlığa dönüşen bu devlet,

"Mekke Anlaşması" ortaya çıkmadan, 29 Temmuz'da Irak'ta bir çok noktaya saldırdı. ABD'nin tayin ettiği Irak Başbakanı yani "Irak Valisi" Türkiye'de iken Suudi Arabistan uçakları "Erba'in Yürüyüşü" sırasında Haşdi-Şabi güçlerinin karargahını bombaladı. Bu bombalamada onlarca kişi öldü, onlarcası yaralandı. Irak'taki "İslami direniş güçleri" ABD'nin "Irak Valisi"ni yani Irak Başbakanını harekete geçmemesi halinde, kendileri harekete geçmekle tehdit ettiler. Bu arada, dinci faşist çetelerin oluşturduğu "Suriye Ordusu", Irak sınırına askeri güç yığmaya başlamıştı. Irak ordusu, bu güç kaydırmayı kendilerinin talep ettiğini açıkladı. Irak'ta ABD'ye karşı direnen güçler artık Suriye yönünden de kuşatılıyordu.

Bu haliyle Irak, ABD planları açısından kilit ülke konumuna gelmiş oldu. Başbakanı ABD tarafından atanmış ama ordusu bölünmüş, içinde pek çok silahlı güç odağı olan bir devlet durumundaki Irak, ilk planda düşürülmesi gereken devlet konumuna yükseldi. NATO Ankara toplantısında ana rahmine düştüğü anlaşılan "Mekke Anlaşması" işte bu koşullarda dünyaya geldi.

Pratik bir değeri var mı ya da olur mu? Yemen Ensarullah güçlerinin Suudi Arabistan'ın Aramco Tesislerine saldırısı, sanki bu soruya yanıt vermek üzere tasarlanmıştı. En önemli maddesi "birimize karşı yapılan saldırı hepimize yapılmış sayılır" olan bu anlaşmanın üzerinden günler geçmeden, Ensarullah güçleri Suudi Arabistan'nın hayati önemde diyebileceğimiz tesislerini vurdu ve ne Pakistan'ın ne de Türkiye'nin gıki çıkmadı. En azından şimdilik, çıkacağı da yok.

Ekonomik ve askeri hegemonyası günden güne çöken ABD artık hiçbir yerde "zafer" kazanamıyor. Bunun nedenini JP Morgan CEO'sunun şu sözleri bir dereceye kadar açıklıyor: "ABD'nin üretim kapasitesindeki zayıflıkların uzun süreli bir savaşı sürdürebilme kabiliyetini de tehdit ettiğini... İran'daki savaşın bu kırılma noktası ortaya koyduğunu... ABD'nin uzun süre devam edecek gerçek bir savaş durumunda ülkeyi savunmak için gerekli üretim kapasitesine sahip olmadığını..."

Başkaplan bu durumdaysa etrafındaki çakallar ne yapabilir ki?

Arjantin Satılık Değil

6 Ağustos günü sağanak yağmur altında binlerce kişi Arjantin Ulusal Kongresi önünde, faşist Javier Milei hükümetinin “Özel Mülkiyetin Dokunulmazlığı” yasa tasarısına karşı toplandı ve polis saldırısı ile karşılaştı.

Arjantin’de çok sayıda sendika ve örgüt, “Vatan satılık değildir, yakılamaz, tahliye edilemez” sloganı ile yasa tasarısının görüşüldüğü sırada Buenos Aires’in yanı sıra pek çok şehirde eş zamanlı eylemler gerçekleştirdi.

Parlamentonun oturumu sırasında düzenlenen eyleme öğle saatlerinde polis tazyikli su ve gaz bombalarıyla saldırdı, Buenos Aires’te protestoculara ateş açıldı. İlerleyen saatlerde jandarma da polise destek olarak saldırıya geçerken, basın da hedef alınmaya başlandı. Saldırıların rağmen binlerce kişi Plaza de Mayo’ya yürüdü.

Protesto edilen yasa, yangınlardan etkilenen kırsal alanların, otlakların ve tarım alanlarının arazi kullanımının 30 yıldan önce değiştirilmesini ortadan kaldıran “Yangın Yönetimi Yasası”. Bu, yeşil alanların gayrimenkul veya tarım amaçlı kullanım için bilinçli olarak yakılmasının önünü açacağı için reddediliyor. Bu yasanın kaldırılması ile kırsal arazilerin yabancılara satışına da sınırlama olmadan izin veriliyordu, bu madde yoğun protestolar sonucu kaldırıldı (Bu arada Arjantin topraklarının %5’i yabancılara ait. Ancak belli başlı şehirlerde bu oran yasal sınır olan %15’in daha üstünde. Özellikle ticari

öneme sahip bu bölgeler tatlı su, mineraller, ormanlar, limanlar ve sınır geçişleri gibi stratejik kaynaklar içeriyor). Bir diğer konu, kiracıların ev sahiplerinin kira ödemediği ya da sözleşmesinin olmadığı başvurusu ile 72 saat içinde evlerinden tahliye edilmesine yönelik yasa idi... Arjantin’de büyük şehirlerde konutların büyük çoğunluğu, tekel şirketlere ait. Madelerin çoğunluğu kabul edildi.

Kamuoyunda kişisel mülkiyete ve ülkenin bütünlüğüne bir saldırı olarak görülen bu yasayı protesto sırasında 28 kişi gözaltına alındı, aralarında ilkyardım için alana gelen sağlık emekçilerinin ve basının da bulunduğu 1500 kişi de -çoğu kafasından plastik mermi ile- yaralandı.

Ertesi gün Eyalet Hafıza Komisyonu (CPM), Buenos Aires Şehir Polisi ve Arjantin federal güçlerine karşı, “insan hakları ihlalleri ve fiziksel saldırılar” suçlamasıyla şikayette bulundu. Buna karşılık faşist Milei hükümeti, yaşananlar için “anayasal düzene karşı saldırı” iddiasıyla mahkemelerin soruşturma başlatmasını talep etti.

70’ten fazla sendika, işçi örgütü ve halk hareketinin liderleri ve aktivistleri, akademi ve yargı temsilcileriyle birlikte, özel mülkiyetin dokunulmazlığına ilişkin yasa tasarısına karşı 31 Temmuz Cuma günü bir toplantı düzenledi ve kabul edilen bu yasalara dair detaylı açıklamalar yaptı.

Sosyalizmi İnşa Etme Taahhüdü Yinelendi

4. ALBA Hareketleri Meclisi, 7-9 Ağustos'ta Küba'nın Havana kentinde, yüzlerce toplumsal örgüt ile bir araya geldi.

Toplantı, Havana Üniversitesi Félix Varela Kongre Merkezi'nde gerçekleşti ve devrimci süreçler ve güncel zorluklar üzerine atölye çalışmaları ve panel tartışmaları düzenlendi.

"Devrimlerin Değerlendirilmesi ve Sosyalist Projenin Zorlukları", "İnşa Ettiğimiz Sosyalizm" gibi tartışma başlıklarının ele alındığı 7-9 Ağustos arasında gerçekleşen Meclis'e, 25 ülkeden 190 uluslararası delege katıldı.

Toplantı, Latin Amerika, Karayipler, Amerika Birleşik Devletleri ve diğer bölgelerden sosyal ve halk örgütlerini bir araya getiren kıtasal bir platform olan ALBA Movimientos tarafından organize edilmişti.

Meclisin ilk oturumuna Başkan Miguel Díaz-Canel Bermúdez'in yanı sıra Roberto Morales Ojeda, Manuel Marrero Cruz ve Bruno Rodríguez Parrilla gibi liderler ile gençlik ve sosyal temsilciler katıldı. Bu ilk oturum, aynı zamanda "Sosyalizm İçin, Fidel ile Yüz Yıl Yürüyüş" şiarıyla Başkomutan Fidel Castro Ruz'a bir saygı duruşu niteliğindeydi.

İlk kez Küba'da düzenlenen 4. kıta toplantısı, mevcut jeopolitik duruma, aşırı sağın yükselişine ve organizatörlerin neo-faşist güçler olarak tanımladığı grupların bölge ve dünya genelindeki ilerlemesine odaklandı.

ALBA Hareketleri Meclisi, işçi hakları, gıda egemenliği, kırsal kalkınma, antiemperyalist seferberlik, feminizm, yerli hakları ve çevre savunması gibi alanlarda çalışan örgütler arasında bir tartışma platformu görevi gördü.

ALBA Hareketleri, siyasi otoriteler ve bölgesel entegrasyon giri-

şimleri ile ilişkilerini sürdürmesine rağmen, hükümetlerden bağımsız olarak faaliyet gösteriyor. Temel amacı da halk katılımını ve sosyal örgütler arasında koordinasyonu teşvik etmek.

Bu 4. mecliste kapitalizmin krizi, aşırı sağın yayılması ve küresel çatışmaların siyasi sonuçlarını ele aldı. Katılımcılar ayrıca, Monroe Doktrini'nin yeni bir versiyonu olarak tanımlanan "ABD'nin Latin Amerika ve Karayipler'deki siyasi gelişmeleri etkileme çabalarının yenilenmesi" üzerine konuşarak; yaptırımların, ticaret kısıtlamalarının, diplomatik baskının ve güvenlik anlaşmalarının bölgedeki ülkelerin egemenliğini nasıl etkilediğini tartıştılar.

Bunların yanı sıra gıda, enerji ve dijital egemenliğin savunulması ihtiyacı, enflasyon, tedarik zinciri aksamaları, dış yaptırımlar ve büyük teknoloji şirketlerinin artan etkisi gündeme alındı. Sürdürülen siyasi mücadelenin seçimler veya hükümet politikasıyla sınırlı olmadığını, aynı zamanda medya, eğitim, kamu hafı-

zası ve popüler kültürü de içerdiğini de savundu.

Latin Amerika, Avrupa ve dünyanın diğer bölgelerinde aşırı sağ partilerin yükselişi de gündemde yerini aldı.

Burada antiemperyalizm, sosyal adalet, halk egemenliği ve faşizme karşıtlık da dahil olmak üzere ortak ilkeler etrafında birlik kurulması gerektiği vurgusu yapılırken, uluslararası dayanışmanın zorunluluğu da vurgulandı.

3 gün süren ALBA Hareketleri Meclisi'nin bu toplantısının ardından, katılımcılar 10 Ağustos Pazartesi günü Onkoloji Hastanesi ve Çocuk Evi'ni ziyaret etti ve emperyalizmin ablukasının yarattığı her tür olumsuzluğa rağmen, yiğit Küba halkının neleri başardığını yerinde gördü.

Bu toplantının Küba'da gerçekleşmesi, ekonomik zorluklara ve ABD emperyalizminin baskısına rağmen uluslararası desteği koruduğunu bir kez daha gösterdi ve bir gövde gösterisine dönüştü.

Küba Devrimi Yaşayacak!